

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3256/2023
29.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Весне Станковић, Јелице Бојанић Керкез и Весне Субић, чланова већа, у парници тужила АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... – ... и ДД из ..., које заступа пуномоћник Лазар Ђендић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србије из Београда, којег заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 359/23 од 03.02.2023. године, у седници већа одржаној дана 29.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 359/23 од 03.02.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 359/23 од 03.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1829/2021 од 06.10.2022. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском тужилаца од 25.08.2021. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле АА и обавезан тужени да јој, на име разлике између минималне зараде и неисплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од марта 2018. године, закључно са децембром 2018. године, исплати новчане износе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки новчани износ, почев од означених датума па до исплате. Ставовима трећим и четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле АА, којим је тражила да се тужени обавезе да јој, за период од марта 2018. године закључно са фебруаром 2021. године, на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора исплати новчане износе наведене у овим ставовима изреке, са законском затезном каматом ближе наведено у овим ставовима изреке. Ставом петим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле ББ и обавезан тужени да јој, на име разлике између минималне зараде и неисплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од марта 2018. године, закључно са децембром 2018. године, исплати новчане износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом на сваки новчани износ, почев од означених датума па до исплате. Ставовима шестим и седмим изреке, одбијен је

тужбени захтев тужиле ББ којим је тражила да се тужени обавезе да јој, за период од марта 2018. године, закључно са фебруаром 2021. године, на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора исплати новчане износе наведене у овим ставовима изреке, са законском затезном каматом ближе наведено у овим ставовима изреке. Ставом осмим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле ВВ и обавезан тужени да јој, на име разлике између минималне зараде и неисплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од марта 2018. године, закључно са децембром 2018. године, исплати новчане износе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки новчани износ, почев од означених датума па до исплате. Ставовима деветим и десетим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле ВВ којим је тражила да се тужени обавезе да јој, за период од марта 2018. године закључно са фебруаром 2021. године, на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора исплати новчане износе наведене у овим ставовима изреке, са законском затезном каматом ближе наведено у овим ставовима изреке. Ставом једанаестим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле ГГ и обавезан тужени да јој, на име разлике између минималне зараде и неисплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од марта 2018. године, закључно са децембром 2018. године, исплати новчане износе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставовима дванаестим и тринаестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле ГГ којим је тражила да се тужени обавезе да јој, за период од марта 2018. године, закључно са фебруаром 2021. године, на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора исплати новчане износе наведене у овим ставовима изреке са законском затезном каматом ближе наведено у овим ставовима изреке. Ставом четрнаестим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле ДД и обавезан тужени да јој, на име разлике између минималне зараде и неисплаћене плате за стандардни учинак и време проведено на раду за период од марта 2018. године, закључно са децембром 2018. године, исплати новчане износе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставовима петнаестим и шеснаестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле ДД којим је тражила да се тужени обавезе да јој, за период од марта 2018. године, закључно са фебруаром 2021. године, на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора исплати новчане износе наведене у овим ставовима изреке, са законском затезном каматом ближе наведено у овим ставовима изреке. Ставом седамнаестим изреке, одбијен је предлог туженог да се у својству умешача на страни туженог позове Република Србија – Министарство финансија и Републички фонд за здравствено осигурање. Ставом осамнаестим изреке, обавезан је тужени да тужилама на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 257.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате у року од 8 дана.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 359/23 од 03.02.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1829/2021 од 06.10.2022. године у ставу другом, петом, осмом, једанаестом, четрнаестом и осамнаестом изреке. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 1829/2021 од 06.10.2022. године у ставу трећем, четвртном, шестом, седмом, деветом, десетом, дванаестом, тринаестом, петнаестом и шеснаестом изреке.

Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужила за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, на основу члана 404. ЗПП, благовремено изјавио ревизију.

Тужиле су поднеле одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23 – други закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд је на основу овлашћења из члана 404. ЗПП, закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној.

У овом спору, тужиле траже да се тужени обавезе и на исплату разлике између исплаћене и минималне зараде. Нижестепени судови су одлуку о основаности захтева тужила у побијаном делу донели применом одредбе члана 111. Закона о раду, о праву на минималну зараду која припада свим запосленима без обзира на то ко је њихов послодавац, као законски минимум којим се обезбеђује заштита и задовољавају егзистенцијалне и социјалне потребе. О праву на минималну зараду запослених у јавним службама, на које се примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама, изјашњавао се и Уставни суд у поступку по уставној жалби (одлука Уж 8873/2014 од 29.09.2016. године).

Следствено изложеном, по оцени Врховног суда, у овом спору нема места одлучивању о посебној ревизији туженог у смислу члана 404. став 1. ЗПП, ни ради новог тумачења права, а ни у циљу уједначавања судске праксе. Тужени уз ревизију није приложио другачије одлуке које су донете у истоветним чињенично-правним споровима.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. истог закона, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 17.03.2021. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Врховни суд је стога, на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић